

ДИСЦИПЛІНА «ТЕОРІЯ ТА ПРАКТИКА ПРАВОЗАСТОСУВАННЯ В ЦИВІЛЬНОМУ ПРАВІ»

Анотація. Форми викладання та методи навчання цієї дисципліни спрямовані на проведення правового аналізу застосування цивільно – правових норм у доктрині і судовій практиці та вивчення теоретичних та практичних питань з приводу особливостей правозастосування цивільно – правових норм у процесі вдосконалення цивільного законодавства і формуванні єдиної судової практики в Україні. В межах навчальної дисципліни вивчається загальна характеристика цивільно – правової норми як фундаментального елементу системи цивільного права, її ознаки і структура; класифікація цивільно – правових норм; правозастосування як елемент механізму цивільно – правового регулювання, його принципи і функції; специфіка стадій правозастосування у цивільному судочинстві; тлумачення у процесі застосування цивільно – правових норм; особливості диспозитивних та імперативних норм, їх правова природа і специфіка застосування у судовій практиці; роль судової практики в процесі розвитку цивільного законодавства та умови формування єдиної вітчизняної судової практики із застосування цивільно – правових норм. Курс навчальної дисципліни передбачає глибоке вивчення аспірантами чинного законодавства України у сфері застосування цивільно – правових норм, юридичної літератури, основних понять та спеціальної термінології.

Кількість кредитів: 4

Викладач: Кохановська Олена Велеонінівна, д.ю.н., професор.

Профіль викладача: <https://law.knu.ua/ua/teachers-page?id=136>

Мета навчальної дисципліни: спрямована на можливість пізнання правової природи, видів і класифікації, особливостей структури і тлумачення цивільно – правових норм у процесі їх застосування у сфері правового регулювання і цивільному судочинстві України, на з'ясування сутності цивільно – правової норми як фундаментального елемента системи цивільного права і методологічних засад формування вітчизняної і, для порівняння, зарубіжної практики застосування як диспозитивних, так і імперативних цивільно – правових норм, та здійснення дослідження особливостей суспільних відносин, які виникають у процесі застосування цивільно – правових норм

Попередні вимоги:

Аспірант повинен знати: основні аспекти становлення та розвитку вчення про цивільно – правову норму як фундаментальний елемент системи цивільного права на різних історичних етапах розвитку України, її ознаки та структуру, особливості класифікації цивільно – правових норм, характерні риси правозастосування як елементу механізму цивільно – правового регулювання, принципи і функції правозастосування як особливої форми реалізації норм цивільного права, специфіку стадій правозастосування та місце тлумачення цивільно – правових норм у процесі застосування, а також методологічні засади і специфіку тлумачення договорів та односторонніх правочинів, ознаки диспозитивних та імперативних норм, особливості формування єдиної судової практики із застосування цивільно – правових норм; літературні джерела з проблем застосування цивільно – правових норм, акти цивільного законодавства та практику вирішення спорів, що відображають особливості застосування цивільно – правових норм.

Аспірант повинен вміти: оцінювати та визначати роль, значення та завдання застосування цивільно – правових норм, розмежовувати види цивільно – правових норм та визначати їх місце у механізмі правового регулювання і застосуванні у судовій практиці, давати правову характеристику правозастосування і обґрунтовувати специфіку стадій правозастосування у цивільному судочинстві, обґрунтовувати місце тлумачення у процесі застосування цивільно – правових норм, а також визначати основні методологічні підходи і особливості в процесі тлумачення положень договорів та односторонніх правочинів.

Аспірант повинен володіти: елементарними навичками з обґрунтування ознак диспозитивних норм, їх правової природи і специфіки застосування із використанням конкретних прикладів із судової практики, а також із визначення місця імперативних норм у механізмі цивільно – правового регулювання і обґрунтування функцій і практики застосування імперативних норм на конкретних прикладах суспільних відносин та за допомогою правових

методів розв'язувати спори, що виникають у процесі застосування цивільно – правових норм і тлумачення договорів та односторонніх правочинів.

Змістовні модулі:

Поняття, ознаки, особливості структури і класифікація цивільно – правової норми. Правозастосування цивільно – правової норми як елемент механізму цивільно – правового регулювання, його принципи, функції та стадії. Тлумачення цивільно – правових норм: поняття, суб'єкти тлумачення, специфіка і основні методологічні засади. Диспозитивні норми і їх застосування у договірному регулюванні і у судовій практиці. Імперативні норми у цивільному праві та їх застосування. Судова практика із застосування цивільно – правових норм.

Мова викладання: українська.

Місце у структурно-логічній схемі: ВК 2.5 дисципліна читається на другому році навчання. Термін вивчення: дисципліна вивчається на 2 році навчання за освітньо-науковим рівнем «доктор філософії» в обсязі 120 годин, у тому числі 24 годин аудиторних занять (18 год. – лекційні заняття, 4 год. – практичні заняття, 2 години – консультація), 96 годин самостійної роботи